

лъба и гърдитъ му и като погледналъ съ достоинство събраната публика, поклатилъ многозначително главѣта си.

— Не е ли по добръ, Докторе, да го пратимъ въ лудницата! казала лелята, като пристѣпила къмъ доктора.

— Ехъ приди всичко желая да разпитахъ хората, които се имали съ него днесъ работа.

— Ахъ! Докторе, азъ бѣхъ първата, която забѣлезахъ, че той бѣдничкия е побърканъ, при това той се самъ съзна, че въ главѣта му происхожда нѣщо чудно.

— Така ли? а послѣ?

— Послѣ ни отъ туй, ни отъ тунуй отъ едижжъ побѣсне и каза на менъ и брата ми, че му било би приятно ако ни видише мржтви. Ей тъй знаете когато сждехме на канапето предъ чайната маса. Ний съ брата си много се испоплашихме и не успѣхме даже да погледнемъ, когато той изскочи изъ вратата съ запенини уста и съ всички признаци на крайна лудина.

— Такожде и Ви бѣхте свидѣтель на всичко това? попиталъ доктора чича му.

— За нещастие — да! отпървомъ не сж сжмнявахъ, че е побърканъ, но въ противенъ случай азъ се не угорчавахъ да го лиша отъ наследство.

— Знаешъ, братко, че той никога не ни е обиждалъ, забвѣжила лелята. Не едижжъ ти казвахъ за това; но ти. . . .

— Не искахъ да те слушамъ свършилъ чичата съ нетърпение фразата ѝ.—Знамъ знамъ! молята за Бога не начевай отъ ново. . . .

— А какво ще кажете Ви? Попиталъ доктора Раздуювъ, който стоелъ въ почитателно